

BARCO • BÉBEDO

(Paráfrasis Galega do "Bateau Ivre" de Jean-Arthur Rimbaud)

Na emposta en que eu descía polos ríos priguiceiros
deixaron de turrare por min os sirgadores:
Indios de pel bermella, ouveantes e frecheiros,
Chantáranos, en coiros, aos esteos de cöores.

Ningunha coida eu tiña daqueles mariñeiros.
De cotón e de trigo miña adega abastada,
cado xa esmoreceran os laios barulleiros
eu, ceibo, polas augas ía en cansa baixada

Da escumante mareia de fero batuxar,
nun inverno e máis torda qu'un rapaz recén nado
eu corrín, e ni as illas fustrigadas do mar
aturaron asaños coma eu teño aturado

O trebón abenzoara meu velar mariñeiro.
Sin estranar a ollada das máis parvas farolas,
eu dez noites bailei, cal cortizo lixeiro,
mesmo qu'un oufegado nas randéiras olas.

Cal mazán agredóce, dun neno gorentada,
a i-auga verdecente o meu casco mollóu,
e, de viños golsados a coberta enlixada,
ceiboume de ataxentas e limpo me deixóu.

Dende aquela, eu bañeime no poema salgado
do mar que, coas estrelas, pola noite se alcende,
a engolir o azur verde por onde, un oufegado
a cismare, lourido, ás vegadas descende.

Eiquí, a tinxire súpeto, nun azur tresvario,
con ritmo vagariño, do día no reflexo,
máis forte qu'o augardente, con tanxer largacío,
os bermellos, formentan, do namoro amarguexo

Sei dos ceios furados por lóstregos e trombas,
correntes e sucheos; tamén sei do serán,
do amencer eissaltado coma un povo de pombas;
teño ollado, a miúdo, o que se arela en van.

Dun místico arreguizo, ollei cuberto o sol,
a alumear longos morados sedimentos.
Cal os vellos actores a facer o seu rol,
as foulas buligaban seus estarrecementos.

Soñei, na verde noite de neve alabarante,
bicos rubindo aos ollos dos mares, de vagar,
e da seiva inaudita o circular puxante,
e có espertar dourado do fósforo a cantar.

Seguín meses inteiros, coma tolo armentío,
o asalto das foulas ao mariño rochedo,
sen coidar que dos astros o tremar lucidío
o mar asoballaba có seu tripar inqueda.

Atopei, ¿sabiades?, increíbel Florida.
En mistura de froes con ollos de panteras,
arcos da vella circios, dos ceios en descida.
No mar, sob do horizonte, verdes fatos de feras.

Eu vin nasas inormes nos illós formentar,
dun Leviatán a prea podreecer nas xunqueiras:
a i-auga esnaquizarse e, do seu esfragar
cara o abiso lonxano, o nacer das pincheiras.

Soles de prata, lumes, foulas de nacre, xelos,
medoñentos naufraxios, nas escuras paraxes
onde as cobras rilladas caien, feitas novelos,
das árbores retortas de arrecendos salvaxes.

Quixen ondas douradas amostarlle aos cativos
—peixes de ouro a cantar sobre do azur abalo—.
Deume o vento as súas azas, por intras, fuxitivos
cal a espuma foulenta que abenzoa o debalo.

Esleirado a miúdo do Trópico e do Polo,
dos mares saloucantes e de dóce arrolar,
froles mouras rubian chuchantes ao meu colo
i eu ficaba en xionllos cal muller a pregar.

Penínsua boligante, no courel a levar,
das bardallantes aves, esterco e retesías,
eu bogaba e, na emposta, meu ronsel a cruzar,
baixaban oufegados sobor das marusías.

Arastora, chimpado cara o éter valeiro
de paxaros, perdido polo mare zamurdo,
non achei, no horizonte, monitor nin veleiro
que viñera a apañare o meu casco faxurdo.

E ceibo, a fumegar nas trebas violeta,
dos ceios eu furei o muro abermellado
que leva, coma dóce que gorenta ao poeta,
ouricelos de sol e de visgo azuado.

E corrín embrullado no elétrico luar,
levando, de min cabo, hipocampos escuros,
cando os xullos queimantes, facían abafar
os ceus ultramariños cheos de ardentes furos

Eu, que tremei a ouvire dende moi lonxe, o brado
dos demoros en cíe e dos mestos remuíños:
o acougare das augas, dispois de tér fiado,
dos peiraos da Europa arelei aloumiños

As illas sideraes eu vin, lonxanas terras
de ceus tresvariantes, abertos ao remeiro.
¿Tí, na noite sen fondo, durmes e te desterras
cós paxaros dourados, ou vigore vindeiro?

Foi sobexo o meu pranto. O amencer é magoante,
férída é toda lúa, todo sol fai chorar. . .
Agre amor, ateigoume de torpidá emboutante.
¿Qué crebe a miña quilla e que eu volte pra o mar!

Arelo auga de Europa e só atopo un charqueiro
moi friu e mouro en onde, perto do estrelecer,
hai un neno en crequenás, a ceibar silandeiro
un barquiño-volalla-pra o seu triste lecer.

¡Arastora, bañado de ondas esgarecidas,
os ronseles das naos xa non poden arroubar,
ni esguellar o arruallo das bandeiras belidas,
nin, baixo os feros ollos dos pontós, navegar!

Guadalaxara-Nova Galiza, 1968

FLORENCIO MANOEL DELGADO GURRIARAN